

Sygn. akt II Ca 1114/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wiesława Buczek - Markowska
Sędziowie:	SSO Violetta Osińska SSR del. Tomasz Cegłowski (spr.)
Protokolant:	stażysta Anna Grądzik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 marca 2016 roku w S.

sprawy z powództwa **C. N.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej w S.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną (...) Spółkę Akcyjną w S. od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. z dnia 23 maja 2014 roku, sygn. akt III C 1231/12

1. zmienia zaskarżony wyrok i nadaje mu następujące brzmienie:

I. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powódki C. N. kwotę 2.467 (dwóch tysięcy czterystu sześćdziesięciu siedmiu) złotych 70 (siedemdziesięciu) groszy wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 25 października 2011 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i dalej wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

II. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powódki C. N. kwotę 367 (trzystu sześćdziesięciu siedmiu) złotych 12 (dwunastu) groszy tytułem kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od powódki C. N. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 103 (stu trzech) złotych 6 (sześciu) groszy tytułem nie uiszczonych kosztów sądowych;

V. nakazuje pobrać od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 77 (siedemdziesięciu siedmiu) złotych 74 (siedemdziesięciu czterech) groszy tytułem nie uiszczonych kosztów sądowych;

2. oddala apelację w pozostałym zakresie;

3. zasądza od powódki C. N. na rzecz pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. kwotę 246 (dwustu czterdziestu sześciu) złotych 45 (czterdziestu pięciu) groszy tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;

4. nakazuje pobrać od powódki C. N. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Szczecinie kwotę 313 (trzystu trzynastu) złotych 11 (jedenastu) groszy tytułem nie uiszczonych kosztów sądowych;

5. nakazuje pobrać od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Szczecinie kwotę 236 (dwustu trzydziestu sześciu) złotych 21 (dwudziestu jeden) groszy tytułem nie uiszczonych kosztów sądowych.

SSO Violetta Osińska SSO Wiesława Buczek-Markowska SSR del. Tomasz Ceglowski

Sygn. akt II Ca 1114/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 maja 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie po rozpoznaniu sprawy z powództwa C. N. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S. o zapłatę:

- w punkcie I zasądził od pozwanej (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powódki C. N. kwotę 5.692 zł 30 gr wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 października 2011 r. do dnia zapłaty,

- w punkcie II zasądził od pozwanej (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powódki C. N. kwotę 2.463 zł 30 gr tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł o następujący stan faktyczny.

W dniu 17 grudnia 2010 r. powódka C. N. zawarła z pozwanym (...) Spółką Akcyjną w S. umowę ubezpieczenia należącego do niej domu jednorodzinnego położonego w Dobrej przy ul. (...) od utraty, zniszczenia, uszkodzenia lub ubytku mienia bezpośrednio w następstwie zdarzeń losowych wymienionych w umowie ubezpieczenia, w kwocie odpowiadającej rozmiarowi szkody, na okres od 20 grudnia 2010 r. do 19 grudnia 2011 r. Integralną część tej umowy stanowiły „Ogólne Warunki Ubezpieczenia Hestia 1” zwane dalej OWU.

W dniu 24 września 2011 r. w przedmiotowym mieszkaniu doszło do powstania szkody wywołanej zalaniem jego pomieszczeń, spowodowanego pęknięciem instalacji zimnej wody prowadzonej w posadzce w holu budynku mieszkalnego, którą powódka w dniu 24 września 2011 r. zgłosiła pozwanemu.

Pismem z dnia 17 października 2011 r. pozwany powiadomił powódkę, iż po rozpatrzeniu roszczeń zgłoszonych z tytułu ubezpieczenia przyznał na jej rzecz odszkodowanie w kwocie 1 830,05 zł. Pismem z dnia 27 października 2011 r. powódka wniosła o ponowne rozpoznanie jej szkody, gdyż w jej ocenie kwota przyznanego odszkodowania nie pokryła kosztów poniesionych na przywrócenie mieszkania do stanu poprzedniego, na co w odpowiedzi pozwany w piśmie z dnia 6 grudnia 2011 r. stwierdził, iż brak jest podstaw do przyznania dopłaty do wypłaconego odszkodowania.

Pismem z dnia 17 lutego 2012 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty dochodzonej niniejszym pozwem kwoty.

Zgodnie z § 2 pkt 44 lit a OWU za zalanie uważa się następstwo działania wody, powstałe wskutek wydostania się wody, pary lub płynów wskutek uszkodzenia urządzeń sieci wodociągowej, kanalizacyjnej lub grzewczej. Zgodnie zaś z § 8 pkt 1 i 2 OWU odszkodowanie ustala się w kwocie odpowiadającej rozmiarowi szkody w granicach sumy ubezpieczenia przy czym zwrot kosztów remontu lub naprawy nie może przekroczyć wartości przedmiotu. W świetle § 10 pkt 2 OWU

przy ustalaniu rozmiaru szkody nie uwzględnia się kosztów wynikających z braku części zamiennych lub materiałów potrzebnych do przywrócenia stanu istniejącego przed szkodą.

Koszt likwidacji szkody poniesionej przez powódkę obliczony jako wartość odtworzeniowa wynosi 6 325,00 zł.

Zgodnie z § 51 ust.2 OWU pozwany winien wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, przy czym – w myśl § 51 ust. 3 OWU – jeżeli w tym terminie wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności E. Hestii albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie winno być wypłacone w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione w całości.

Jako podstawę prawną dochodzonego przez stronę powodową roszczenia Sąd I instancji wskazał treść art. 805 § 1 i 2 pkt 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę, przy czym świadczenie zakładu ubezpieczeń polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Sąd Rejonowy wskazał, że pozwany nie kwestionował faktu związania go z powódką umową ubezpieczenia domu jednorodzinnego, którego użytkownikiem jest powódka, czy też zaistnienia jego odpowiedzialności za szkodę jaka miała miejsce w tym mieszkaniu w dniu 24 września 2011 r., z tytułu której powódka domagała się zapłaty należności dochodzonej pozwem. Pozwany kwestionował natomiast wysokość dochodzonego pozwem roszczenia.

Powołując się na treść art. 6 k.c., Sąd I instancji skonstatował, że na powódce spoczywał ciężar wykazania, iż przysługuje jej od pozwanego świadczenie w kwocie dochodzonej pozwem.

Sąd Rejonowy wskazał, iż celem ustalenia wysokości należnego powódce odszkodowania przeprowadził dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego Z. A., który w swej opinii, a następnie w ustnych wyjaśnieniach złożonych na rozprawie w dniu 9 maja 2014 r., w sposób logiczny i szczegółowy wyjaśnił w jaki sposób doszedł do wniosku, iż wartość szkody całkowitej wyniosła 6 325,00. Jednocześnie Sąd zaznaczył, że biegły wskazał jednocześnie z jakich przyczyn nie uwzględnił przy ustaleniu tej wartości – co uczynił pozwany w toku postępowania likwidacyjnego - korekty z tytułu stopnia zużycia zastosowanej w pozycjach 4,6,11 i 16 kosztorysu pozwanego. W ocenie Sądu I instancji ustalenia biegłego sądowego w tej mierze odpowiadają regulacjom zawartym w § 7 ust. 1 pkt 1 i 2 OWU, zgodnie z którymi rozmiar szkody ustala się w odniesieniu do domu jednorodzinnego według wartości odtworzeniowej, a jeżeli stopień faktycznego zużycia mienia przekracza 50% rozmiar szkody ustala się według wartości rzeczywistej. W związku z powyższym biegły przyjął, iż w pozycjach kosztorysu pozwanego nr 4,6,11 i 16 szkodę zadaniową należy zwiększyć do 100% wartości, co podwyższa przyznane powódce przez pozwanego odszkodowanie do kwoty 1 996,40 zł.

Oprócz powyższej kwoty do należnego powódce odszkodowania w ocenie Sądu Rejonowego należało doliczyć kwotę 4 328,60 zł, tytułem wymiany posadzek z płytek terakotowych w holu, korytarzu i kuchni. Kwestia wymiany przedmiotowych płytek na cały ciąg powierzchni tj. w holu, korytarzu i kuchni była sporna między stronami niniejszego postępowania. Strona pozwana odmówiła wypłacenia za tę wymianę odszkodowania, powołując się na § 10 pkt 2 OWU, zgodnie z którym przy ustalaniu rozmiaru szkody nie uwzględnia się kosztów wynikających z braku części zamiennych lub materiałów potrzebnych do przywrócenia stanu istniejącego przed szkodą. W ocenie pozwanej uszkodzeniu uległ 1 m² terakoty, w związku z czym nie było podstaw do wymiany całej powierzchni terakoty w holu i w kuchni. Tymczasem powołany w sprawie biegły sądowy w sporządzonej opinii jak i w złożonych na rozprawie wyjaśnieniach wskazał, iż nie jest ustalone w jakim czasie miało miejsce sączenie wody spod posadzki. W związku z powyższym pewnym ocenie biegłego jest, że nastąpiło odspojenie płytek od podłoża, gdyż musiało dojść do zalania wodą podbudowy samej posadzki. Ponieważ zjawisko odspajania płytek ma charakter rozwojowy, decyzja o wymianie całej podłogi płytek była według biegłego zasadna. Zaniechanie wymiany całej posadzki z płytek terakotowych (tj. w holu, korytarzu i kuchni) naraziłoby powódkę na dalsze koszty w przyszłości, które musiałaby systematycznie

pokrywać w miarę odpajania się kolejnych płytek. Sąd Rejonowy w całości podzielił powyższe stanowisko biegłego sądowego, który na zarzuty strony pozwanej do sporządzonej opinii w sposób wyczerpujący odpowiedział podczas ustnych wyjaśnień, które składał na rozprawie w dniu 9 maja 2014 r. Twierdzenie pozwanego, że defekt ten można było usunąć metodą suszenia nie znajduje w ocenie Sądu Rejonowego potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, a to na stronie pozwanej spoczywał ciężar udowodnienia tej okoliczności, gdyż wywodziła z niej ona skutki prawne.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy przyjął, zgodnie z opinią biegłego sądowego, że koszt likwidacji szkody, obliczony jako wartość odtworzeniowa wyniósł 6 325,00 zł. Z uwagi natomiast na fakt, że powódka domagała się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty 5 692,30 zł., Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo w całości, gdyż zgodnie z art. 321 § 1 k.p.c. nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie.

Powołując się na treść § 51 ust. 2 OWU Sąd I instancji wskazał, że pozwany winien wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, przy czym – w myśl § 51 ust. 3 OWU – jeżeli w tym terminie wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności E. Hestii albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie winno być wypłacone w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Zważywszy, że pozwany nie wykazał zaistnienia okoliczności opisanych w § 51 ust. 3 OWU, Sąd I instancji uznał, iż pozwany winien zapłacić powódce odszkodowanie w terminie do 24 października 2011 r., skoro powódka zawiadomiła go o szkodzie w dniu 24 września 2011 r.

Powołując się na treść art. 481 k.c. i art. 482 k.c. Sąd Rejonowy wskazał, że skoro termin zapłaty odszkodowania przypadła na dzień 24 października 2011 r., od dnia następnego pozwany pozostaje w opóźnieniu w jego zapłacie, co uzasadniało żądanie zapłaty – obok kwoty 5 692,30 zł – również odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od tej kwoty od dnia 25 października 2011 r. do dnia zapłaty.

Sąd I instancji wskazał, że ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy oparł się o dowody z dokumentów zaofiarowanych przez strony, których wiarygodność (za wyjątkiem kalkulacji sporządzonych na zlecenie strony pozwanej, sprzecznej z opinią biegłego sądowego) nie budziła jego zastrzeżeń, nadto uwzględniając zeznania świadków oraz powódki, które uznano za wiarygodne w zakresie w jakim znajdowały one potwierdzenie w innych dowodach, a także opinię biegłego sądowego wraz ze złożonymi przez niego na rozprawie wyjaśnieniami.

W powołaniu powyższej argumentacji w punkcie I wyroku Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5 692,30 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 25 października 2011 r. do dnia zapłaty.

W punkcie II wyroku Sąd Rejonowy orzekł w przedmiocie zwrotu kosztów procesu na rzecz powódki na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 23 maja 2014 r. wniosła pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S., zaskarżając wyrok w całości.

Pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. podniosła następujące zarzuty apelacyjne:

1. naruszenia prawa materialnego, to jest:

a) art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 k.c. w zw. § 7 ust. 1 pkt 3 w zw. z § 2 pkt 3 litera a – d w zw. z § 2 pkt 39 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Hestia 1 (zwanym dalej OWU) poprzez jego niezastosowanie,

b) art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 k.c. w zw. z § 10 ust. 2 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Hestia 1 (zwanym dalej OWU) poprzez jego niezastosowanie,

2. naruszenia przepisów postępowania, to jest art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegającej na:

a) bezkrytycznym oparciu się przy ustaleniu trafności roszczenia powódki co do zasady oraz wysokości wyłącznie na pisemnej opinii biegłego sądowego z pominięciem w tej mierze dowodu z ustnej uzupełniającej opinii, w której biegły wyjaśnił, że w przypadku przyjęcia zgodnie z OWU, że przy określeniu wartości szkody dla mienia stanowiącego stałe elementy domu jednorodzinnego uwzględnia się stopień zużycia uszkodzonego mienia, to wyliczenie wysokości szkody wykonane przez pozwaną jest prawidłowe,

b) na dowolnym przyjęciu, że szkoda w rozumieniu OWU była również koniecznością wymiany płytek na całej powierzchni podłogi przedpokoju, holu oraz korytarza wobec braku dowodu, że płytki na całej powierzchni uległy odspojeniu, a nadto, że doszło do zawilgocenia podbudowy całej posadzki,

c) ustaleniu wysokości szkody w kwocie 5.692 zł 30 gr podczas, gdy zgodnie z opinią biegłego szkoda w mieniu powódki wyniosła 6.325 zł, a pozwany wypłacił na rzecz powódki kwotę 1.830 zł 5 gr, w związku z powyższym ewentualna dopłata na rzecz powódki winna wynosić z tytułu należności głównej kwotę 4.494 zł 95 gr.

W powołaniu powyższych zarzutów apelacyjnych pozwana wniosła o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości,
- 2) zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej obowiązku zwrotu kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa adwokackiego przed Sądami obu instancji.

W uzasadnieniu apelacji pozwana podniosła, że w przedmiotowej sprawie Sąd I instancji ustalił wysokość należnego powódce odszkodowania w oparciu o opinię biegłego sądowego, która to opinia została wydana z pominięciem zasad dotyczących ustalenia wysokości należnego powódce odszkodowania, a określonych w OWU. Pozwana podniosła, że uszkodzeniu na skutek zalania uległy w znacznej części tzw. stałe elementy domu jednorodzinnego, których szczegółowy katalog określony został w § 2 pkt 30 litera a – e OWU. Szkoda zgłoszona przez powódkę dotyczyła uszkodzenia zewnętrznych powłok malarskich, elementów dekoracyjnych dotyczących pokryć ścian oraz podłóg. Natomiast zgodnie z § 7 ust. 1 pkt 1 OWU rozmiar szkody w poszczególnych grupach mienia ustala się na podstawie cen z dnia ustalenia odszkodowania. Szkoda w pozycjach oznaczonych przez biegłego pod numerami 4, 6, 11 i 16 stanowi szkodę w stałych elementach domu jednorodzinnego, która zgodnie z § 7 ust. 1 pkt 3 winna zostać rozliczona według wartości rzeczywistej. Natomiast zgodnie z § 2 pkt 39 wartość rzeczywista to wartość odtworzeniowa pomniejszona o faktyczne zużycie. Z uzasadnienia wyroku Sądu I instancji wynika, że Sąd przyjął wyliczenie biegłego sądowego oparte na przyjęciu wartości odtworzeniowej zgodnie z § 7 ust. 1 pkt 1 i 2 podczas, gdy zgodnie z OWU przy wyliczeniu szkody w omawianym zakresie biegły winien zastosować zasadę wynikającą z § 7 ust. 1 pkt 3, to jest pomniejszyć wartość odszkodowania o zużycie. W związku z tym, że Sąd ustalając wysokość roszczenia ustalił ją według wartości odtworzeniowej, a nie rzeczywistej, naruszył tym samym warunki umowy ubezpieczenia i nienależnie przyznał na rzecz powódki kwotę 1.996 zł 40 gr. W tym miejscu pozwana podniosła, że w ramach opinii uzupełniającej biegły wskazał, że przy przyjęciu rozliczenia szkody dla elementów w pozycjach 4, 6, 11 i 16 według wartości rzeczywistej, to wyliczenie wysokości szkody dokonane przez pozwanego jest prawidłowe.

Pozwana podniosła również, że całkowicie dowolne są ustalenia Sądu i instancji w zakresie przyjęcia konieczności wymiany 33 metrów kwadratowych płytek w holu, pokoju oraz kuchni. Pozwana wskazała, że twierdzenia biegłego, że decyzja o wymianie wszystkich płytek byłaby zasadna z uwagi na rozwojowy charakter odspajania się płytek jest całkowicie dowolna, nie poparta żadnymi dowodowymi. Sam biegły sądowy wskazał, że nie można ustalić w jakim terminie miało miejsce sączenie wody spod posadzki, a więc nie można również ustalić jakie było jego natężenie oraz zakres. Powyższe nie pozwalało na ustalenie, że faktycznie doszło do zamoczenia posadzki, co mogło wywołać odspojenie płytek. Twierdzenia biegłego w tym zakresie zarówno w opinii pisemnej oraz ustnej są raczej przypuszczeniem biegłego niż spostrzeżeniami uczynionymi w oparciu o dokumenty zgromadzone w sprawie.

Protokoły szkody sporządzone przez pozwaną wskazują wprost na zakres szkody i nie wspominają o procesie odspajania się płytek na całej powierzchni. W ocenie pozwanej wobec faktu, że płytki odeszły tylko na małym fragmencie posadzki decyzja o ich wymianie nie była podyktowana odspajaniem się płytek, a tylko wynikała z decyzji powódki o dopasowaniu płytek w miejscu uszkodzenia do płytek położonych w miejscu, w którym nie stwierdzono szkody. W związku z powyższym decyzja procesowa Sądu oparta na opinii biegłego sądowego ponownie skutkowała tym, że przedmiotowy wyrok został wydany z pominięciem warunków umownych, to jest § 10 ust. 2 OWU, zgodnie z którym przy ustaleniu rozmiaru szkody nie uwzględnia się kosztów wynikających z braku części zamiennych lub materiałów potrzebnych do przywrócenia stanu sprzed szkody. Z ostrożności procesowej pozwana podniosła, że nawet przy przyjęciu zasadności wymiany płytek we wszystkich spornych pomieszczeniach, ustalenie wysokości odszkodowania winno się odbyć z uwzględnieniem tego, że płytki stanowią stały element domu jednorodzinnego, który zgodnie z postanowieniami OWU winien zostać wyceniony według wartości rzeczywistej, a nie odtworzeniowej przyjętej przez biegłego sądowego.

Niezależnie od powyższego uzasadnienia zarzutów apelacyjnych w zakresie niezastosowania przez Sąd postanowień umowy ubezpieczenia, pozwana podniosła, że Sąd I instancji nieprawidłowo ustalił wysokość zasądzonej na rzecz powódki kwoty. Z wezwania do zapłaty wynikało, że powódka ustaliła wysokość roszczenia jako różnicę pomiędzy ustaloną przez powódkę wysokością szkody, to jest kwotą 7.522 zł 35 gr a kwota odszkodowania wypłaconą przez pozwanego, to jest kwotą 1.830 zł 5 gr, co dało kwotę roszczenia 5.692 zł 30 gr. Natomiast zgodnie z opinią biegłego sądowego szkoda w mieniu powódki wynosiła 6.325 zł, a pozwana wypłaciła na rzecz powódki kwotę 1.830 zł 5 gr, w związku z czym ewentualna dopłata na rzecz powódki winna wynosić z tytułu należności głównej kwotę 4.494 zł 95 gr.

W odpowiedzi na apelację pozwanej powódka C. N. wniosła o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa za obie instancje według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na apelację powódka C. N. podniosła, że dokonana przez Sąd I instancji ocena opinii biegłego sądowego jest prawidłowa, wynika z logiki i doświadczenia życiowego, a zatem poczynione w oparciu o nią ustalenia Sądu Rejonowego uznać należy za prawidłowe. W ocenie powódki biegły sądowy słusznie wskazał w opinii, że OWU w § 7 ust. 1 pkt 1 określają, że rozmiar szkody ustala się w odniesieniu do domu jednorodzinnego według wartości odtworzeniowej. Natomiast według ustaleń pkt 2 jeżeli stopień faktycznego zużycia mienia, określonego w ust. 1 pkt 1) przekracza 50 %, rozmiar szkody ustala się według wartości rzeczywistej. A zatem słuszny jest wniosek biegłego sądowego, który wskazał, że obliczoną w tych pozycjach kosztorysowych szkodę zalaniową należy powiększyć do 100 % wartości. W związku z powyższym pierwszy z zarzutów podniesionych w apelacji uznać należy za nieuzasadniony. Odnosząc się do zarzutu apelacyjnego naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c., powódka podniosła, że opinia podlegała ocenie przez Sąd, przy czym Sąd w sposób jednoznaczny uzasadnił dlaczego opinia jest rzetelna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i logiki.

Odnośnie zarzutu nieprawidłowego ustalenia przez Sąd Rejonowy postanowień umowy ubezpieczenia, powódka wskazała, że zarzut ten nie znajduje uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym i jest sprzeczny z ustaleniami wynikającymi z opinii biegłego sądowego. Jak wynika z opinii biegłego sądowego, całkowity koszt likwidacji szkody wyniósł 10.025 zł. Na powyższą kwotę składała się kwota 6.325 zł (koszt likwidacji szkody liczony jako wartość odtworzeniowa) oraz kwota 3.700 zł (koszt robocizny). Po odjęciu kwoty 1.835 zł 5 gr wypłaconej przez ubezpieczyciela pozostaje kwota przekraczająca nawet kwotę zasądzoną przez Sąd i dochodzoną pozwem.

W powołaniu powyższej argumentacji powódka podniosła, że apelacja jako całkowicie bezzasadna winna zostać oddalona.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. okazała się częściowo uzasadniona i doprowadziła w konsekwencji do częściowej zmiany zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy po dokonaniu kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia stwierdza, że Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny niniejszej sprawy odnośnie ustaleń co do rodzaju umowy łączącej strony, jej treści, faktu zaistnienia szkody i wypłaty odszkodowania przez pozwaną do kwoty 1.830 zł 5 gr. Sąd Okręgowy przyjmuje te ustalenia do dalszych rozważań za własne. Częściowo nieprawidłowe okazały się ustalenia faktyczne Sądu I instancji odnośnie zakresu szkody i jej wysokości. W tym zakresie, dzieląc w konsekwencji częściowo zarzuty apelacyjne pozwanej, Sąd Okręgowy dokonał własnych ustaleń, po przeprowadzeniu dowodu z opinii uzupełniającej biegłego sądowego, o czym w dalszej części uzasadnienia.

Spornym w niniejszym postępowaniu, zarówno przed Sądem I instancji, jak i na etapie postępowania apelacyjnego, był zakres szkody w mieniu powódki oraz w konsekwencji wysokość odszkodowania.

Za uzasadniony częściowo uznać należało zarzut apelacyjny dotyczący naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. przy ocenie dowodu z opinii biegłego sądowego w kontekście postanowień Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Hestia 1 (zwanych dalej OWU), wyznaczających sposób ustalenia wysokości szkody. Konsekwencją powyższego było błędne zastosowanie podstaw materialnoprawnych, wyznaczających podstawę roszczenia powódki, w postaci odpowiednich postanowień OWU w zakresie szacowania wysokości szkody.

Art. 233 § 1 k.p.c. wyznacza zasadę swobodnej oceny dowodów, limitowaną własnym przekonaniem Sądu i wszechstronnym rozważeniem zebranego materiału dowodowego. Obowiązkiem Sądu I instancji było dokonanie oceny dowodu z opinii biegłego sądowego w kontekście odpowiednich postanowień OWU, a dotyczących sposobu ustalenia wysokości szkody. Sąd Rejonowy w całości podzielił wnioski wynikające z opinii biegłego sądowego, zarówno pisemnej, jak i ustnej złożonej na rozprawie, nie odnosząc ich w pełni prawidłowo do postanowień OWU.

Sąd I instancji przy ustaleniu wysokości szkody powódki odwołał się do tzw. wartości odtworzeniowej, a to określonej w § 2 pkt 37 OWU w zw. z § 7 ust. 1 pkt 1 OWU, co było nieuzasadnione.

Zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 1 OWU przedmiotem ubezpieczenia może być wskazany w umowie dom jednorodzinny wraz ze stałymi elementami, stanowiący własność ubezpieczonego. Taki przedmiot i zakres ubezpieczenia strony wskazały w umowie – vide treść polisy. Wskazać należy, że w § 7 OWU określono sposób szacowania rozmiaru szkody odnośnie poszczególnych grup mienia, w tym w odniesieniu do domu jednorodzinnego (pkt 1) i stałych elementów domu jednorodzinnego. Z kolei w § 2 określono odpowiednie definicje domu jednorodzinnego (pkt 6) i stałych elementów (pkt 30).

Zakres szkód w mieniu powódki sprowadzał się do ścian i podłóg, a więc odpowiadał definicji stałych elementów domu jednorodzinnego z OWU, czyli stosownie do § 2 pkt 30 litera d) OWU – elementów dekoracyjnych, np. tynków wewnętrznych, powłok malarskich, wszelkiego rodzaju oklein czy wykładzin sufitów, ścian, schodów i podłóg. Wobec takich ustaleń rozmiar szkody powinien być ustalony stosownie do § 7 OWU na podstawie cen z dnia ustalenia odszkodowania – pkt 3 – w stałych elementach domu jednorodzinnego:

- według wartości rzeczywistej,

- albo według wysokości kosztów naprawy; wysokość tych kosztów powinna być udokumentowana rachunkiem wykonawcy lub kalkulacją poszkodowanego, który szkodę usunął własnymi siłami.

Powódka, składając pozew i dochodząc odszkodowania w wysokości jak w pozwie, zdecydowała się na ustalenie wysokości szkody na podstawie poniesionych przez siebie kosztów naprawy, a więc na wariant rozliczenia szkody określony w § 7 ust. 1 pkt 3 OWU. Jednakże w toku postępowania powódka nie wykazała w konsekwencji zasadności tych kosztów naprawy (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.), a to z uwagi na ostateczne przyjęcie przez Sąd Okręgowy zasadności wymiany posadzki tylko w pomieszczeniach korytarza i holu, bez pomieszczenia kuchni, o czym w dalszej części uzasadnienia. Powódka przedłożyła rachunki, faktury dokumentujące zakup materiałów budowlanych i poniesienie kosztów robocizny. Koszt robocizny został określony ryczałtowo – vide pokwitowanie jak na karcie 28. Wobec braku inicjatywy dowodowej powódki niemożliwym okazało się wyliczenie jaka część wynagrodzenia

wykonawcy robót odpowiadała kosztem położenia płytek w pomieszczeniach holu i korytarza, których zasadność ostatecznie uznano. Również, co wynikało z opinii biegłego sądowego, powódka zdecydowała się na położenie płytek lepszej jakości niż dotychczasowe, to jest gresowych, zamiast uprzednio wbudowanych terakotowych, co również uniemożliwiało poczynienie odpowiednich ustaleń odnośnie jaka część poniesionych przez powódkę kosztów materiałów budowlanych i robocizny była uzasadniona. Powódka nie wykazała dowodowo (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.) wartości kosztów naprawy, które odpowiadałyby uzasadnionemu zakresowi szkody w mieniu, co wykluczało w konsekwencji ustalenie wysokości odszkodowania sprowadzającego się do poniesionych kosztów naprawy (§ 7 ust. 1 pkt 3 OWU).

W tym stanie rzeczy uzasadnionym było ustalenie rozmiaru szkody i wysokości odszkodowania w odniesieniu do wartości rzeczywistej, który to sposób szacowania rozmiarów szkody wskazano alternatywnie w § 7 ust. 1 pkt 3 OWU. Nieuzasadnionym było kwalifikowanie przez Sąd I instancji szkody w mieniu powódki jako szkody w odniesieniu do domu jednorodzinnego (§ 7 ust. 1 pkt 1 OWU) i wyliczenie wartości odszkodowania według tzw. wartości odtworzeniowej, albowiem na co wskazano uwagę wyżej, elementy, które uległy uszkodzeniu nie zawierają się w definicji domu jednorodzinnego, a tylko w definicji stałych elementów domu jednorodzinnego, co miało decydujące znaczenie, albowiem inaczej postanowienia OWU przewidywały szacowanie szkody w tych dwóch przypadkach – odpowiednio według wartości odtworzeniowej (dom jednorodzinny) i odpowiednio według wartości rzeczywistej (stałe elementy domu jednorodzinnego).

W związku z tym uzasadnionym częściowo okazał się zarzut apelacyjny pozwanej co do naruszenia przez Sąd I instancji § 7 ust. 1 pkt 3 w zw. z § 2 pkt 30 litera d) OWU w zw. z § 2 pkt 39 OWU.

Skoro na skutek zalania uszkodzeniu uległy stałe elementy domu jednorodzinnego, to z powodów wskazanych powyżej, uzasadnionym było ustalenie rozmiaru szkody i wysokości odszkodowania w odniesieniu do wartości rzeczywistej, który to sposób szacowania rozmiarów szkody wskazano w § 7 ust. 1 pkt 3 OWU. Z kolei stosownie do § 2 pkt 39 OWU wartość rzeczywista to wartość odtworzeniowa pomniejszona o faktyczne zużycie.

Zakres rzeczowy robót malarskich i wymiany paneli podłogowych nie był objęty sporem stron. Sporem objęta była tylko wysokość szkody z tego tytułu. Jak wynika z opinii biegłego sądowego – vide karta 261 – pozwana w sporządzonym kosztorysie prawidłowo obliczyła zakres rzeczowy robót malarskich i wymiany paneli podłogowych. Biegły sądowy nie podzielił w tym zakresie obniżenia odszkodowania o stopień zużycia, czego dokonała pozwana, jednakże z takim ustaleniem biegłego sądowego nie sposób się było zgodzić, albowiem wprost z § 7 ust. 1 pkt 3 OWU w zw. z § 2 pkt 39 OWU wynikał obowiązek uwzględnienia stopnia faktycznego zużycia. W tym stanie rzeczy wysokość odszkodowania w tym zakresie szkody powinna zostać wyliczona przy uwzględnieniu wartości rzeczywistej, a to stosownie do postanowień § 7 ust. 1 pkt 3 OWU w zw. z § 2 pkt 39 OWU, czyli wartości odtworzeniowej pomniejszonej o faktyczne zużycie. Pozwana w tym zakresie, co wynika z ustnej uzupełniającej opinii biegłego sądowego złożonej na rozprawie – vide karta 295 – dokonała ustalenia prawidłowego stopnia zużycia elementów stałych. Biegły sądowy potwierdził zasadność i prawidłowość wyceny poszczególnych pozycji w kosztorysie pozwanej, nie zgadzając się tylko, jak wskazano wyżej, w sposób nieuzasadniony, z odpowiednim obniżeniem o stopień zużycia.

W tym stanie rzeczy, uwzględniając prawidłowość zakresu rzeczowego kosztorysu pozwanej odnośnie robót malarskich i wymiany paneli podłogowych oraz prawidłowość wyceny poszczególnych pozycji w tym zakresie w kosztorysie pozwanej, stwierdzić należy, że pozwana w sposób uzasadniony wyliczyła odszkodowanie w wysokości 1.830 zł 5 gr, a to stosownie do postanowień § 7 ust. 1 pkt 3 OWU w zw. z § 2 pkt 39 OWU. Ta kwota została już powódce wypłacona w postępowaniu likwidacyjnym, co sama powódka przyznała w treści pozwu. Uwzględnienie przez Sąd I instancji powództwa ponad tę kwotę odnośnie zakresu robót malarskich i wymiany paneli podłogowych było nieuzasadnione, a zarzut apelacyjny w tym zakresie odnośnie naruszenia przez Sąd Rejonowy treści art. 805 § 1 i 2 pkt 1 k.c. w zw. z § 7 ust. 1 pkt 3 OWU w zw. z § 2 pkt 39 OWU w zw. z § 2 pkt 30 litera d) OWU okazał się uzasadniony.

Spornym okazał się zakres szkody odnośnie zasadności wymiany płytek posadzki w pomieszczeniach holu, korytarza oraz kuchni i w tym zakresie pozwana podniosła odpowiednie zarzuty apelacyjne jak wyżej, które okazały się częściowo uzasadnione.

Jak podniesiono wyżej, szkoda odnośnie wymiany płytek powinna zostać oszacowana również według zasad określonych w § 7 ust. 1 pkt 3 OWU w zw. z § 2 pkt 39 OWU w zw. z § 2 pkt 30 litera d) OWU, a więc według wartości rzeczywistej, definiowanej w § 2 pkt 39 OWU, po uprzednim ustaleniu pomieszczeń, w których wymiana płytek była uzasadniona. Pozwana, co wynika z opinii biegłego sądowego przeprowadzonej przed Sądem I instancji, w ogóle w sporządzonym przez siebie kosztorysie nie uwzględniła konieczności wymiany płytek podłogowych w żadnym zakresie. Sąd I instancji uwzględnił powództwo, przyjmując zasadność wymiany płytek w pomieszczeniach holu, korytarza i kuchni. Analiza zarzutów apelacyjnych pozwanej w tym zakresie doprowadziła Sąd Okręgowy do przekonania o konieczności przeprowadzenia dowodu z opinii uzupełniającej biegłego sądowego, a to w kierunku poczynienia odpowiednich ustaleń odnośnie koniecznego zakresu wymiany płytek podłogowych.

Sąd Okręgowy, po przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego sądowego, uznał zasadność wymiany płytek tylko w pomieszczeniach holu i korytarza. Podkreślić należy, że powódka już w treści pozwu wskazywała na okoliczność, że wymiana płytek w pomieszczeniu kuchni była spowodowana tym, że pomieszczenia holu, korytarza i kuchni stanowią jedną otwartą całość. Powódka nie zaferowała żadnego dowodu, z którego wynikałaby konieczność wymiany płytek w pomieszczeniu kuchni, a tym samym, że doszło również do zalania posadzki w pomieszczeniu kuchni. Taki wniosek nie sposób również wyprowadzić na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego, czy to przeprowadzonej w toku postępowania przed Sądem I instancji, czy przed Sądem Okręgowym. Żaden ze świadków, jak również powódka, nie potwierdzili, że doszło do zalania pomieszczenia kuchni.

Jak wynika z opinii biegłego sądowego – vide karta 383, 384 – na pewno doszło do zalania i zamknięcia posadzki holu i korytarza oraz przedpokoju z panelami. Koniecznym zatem wedle oceny biegłego sądowego była wymiana posadzki z terakoty na powierzchni holu i korytarza, a odnośnie pomieszczenia kuchni brak było ku temu udokumentowanych przesłanek technicznych. W ocenie Sądu Okręgowego takie wskazanie biegłego sądowego znajduje ponadto potwierdzenie w zeznaniach świadka L. J., który wskazywał na stan płytek w tych pomieszczeniach, uzasadniający ich wymianę. Niewątpliwie odnośnie materiału dowodowego w zakresie określenia powierzchni podłóg, które uległy zamoczeniu, stwierdzić należało jego skąpość, to jednakże biegły sądowy odwołał się do swojego doświadczenia zawodowego, określając powierzchnię płytek niezbędną do wymiany, co należy uznać za dopuszczalne, albowiem jednym z kryteriów jakimi kieruje się biegły sądowy przy wydaniu opinii jest jego doświadczenie zawodowe. Nadto za przyjęciem, że do zamoczenia płytek w holu i korytarzu doszło, przemawiał zakres szkód w powłokach malarskich właśnie w tych pomieszczeniach. Sąd Okręgowy nie przyjął ostatecznie do poczynienia odpowiednich ustaleń uzupełnienia opinii przez biegłego sądowego jak na karcie 406 w zakresie w jakim biegły sądowy wskazał na ewentualną zasadność wymiany płytek również w pomieszczeniu kuchni. Jak wskazał sam biegły sądowy, pozostawił tę kwestię do rozstrzygnięcia przez Sąd. Nadto należy podkreślić, że brak było jakichkolwiek dowodów, które wskazywałyby, że do zamoczenia posadzki w pomieszczeniu kuchni jednak doszło. Za całkowicie uzasadnione należało uznać wskazania biegłego sądowego co do konieczności wymiany płytek, wykluczając ewentualne ich osuszenie. W tym zakresie biegły sądowy szczegółowo uzasadnił brak podstaw do zastosowania procesu osuszania, tym bardziej, że wynik tego zabiegu nie był pewny, a ponadto droższy niż same roboty polegające na wymianie płytek. Te konkluzje Sąd Okręgowy w całości podziela.

Ostatecznie, w oparciu o dowód z opinii biegłego sądowego, Sąd Okręgowy przyjął za zasadną wymianę płytek terakotowych w pomieszczeniu holu i korytarza. Wyliczenie wysokości szkody w tym zakresie należało dokonać stosownie do § 7 ust. 1 pkt 3 OWU w zw. z § 2 pkt 39 OWU w zw. z § 2 pkt 30 litera d) OWU. Okoliczność, że pomieszczenie holu, korytarza i kuchni stanowiło jedno otwarte i połączone pomieszczenie, nie miała znaczenia dla ustalenia zakresu szkody, albowiem, co pozwana w sposób uzasadniony podniosła jako jeden z zarzutów apelacyjnych, stosownie do § 10 pkt 2 OWU przy ustalaniu rozmiaru szkody nie uwzględnia się kosztów wynikających z braku materiałów potrzebnych do przywrócenia stanu istniejącego przed szkodą. Przyjęcie zasadności wymiany

plytek terakotowych w pomieszczeniu kuchni sprowadzałyby się do podzielenia poglądu, że wymiana płytek w tym pomieszczeniu była uzasadniona ze względów estetycznych, co byłoby sprzeczne z zapisem § 10 pkt 2 OWU.

W treści opinii biegłego sądowego jak na karcie 382 – 385 zaistniała oczywista omyłka odnośnie powierzchni holu i korytarza, albowiem biegły sądowy przyjął tę powierzchnię odpowiednio na 5,7 m² i 7,9 m², gdy tymczasem z projektu budowlanego – vide karta 213 – wynika prawidłowa powierzchnia holu (9,1 m²) i korytarza (7,9 m²). Prawidłowe powierzchnie holu i korytarza jak w projekcie budowlanym biegły sądowy wskazał w treści pisemnej opinii jak przed Sądem I instancji – vide karta 256 – 263. W tym stanie rzeczy uznać należało, że biegły sądowy pomylił się odnośnie powierzchni holu, przyjmując ją nieprawidłowo na 5,7 m², zamiast prawidłowej powierzchni 9,1 m². Łączna zatem powierzchnia holu i korytarza to 17 m² (9,1 m² + 7,9 m²). Spowodowało to konieczność dokonania korekty w wyliczeniach biegłego sądowego jak w tabeli na karcie 385 (opinia biegłego sądowego wykonana na zlecenie Sądu Okręgowego). Biegły sądowy wskazał, że stopień faktycznego zużycia posadzek terakotowych na datę szkody był równy 0%. Odpowiednio, przy uwzględnieniu zaniżonej przez biegłego sądowego powierzchni łącznej holu i korytarza do 13,6 m², zamiast przyjęcia prawidłowej powierzchni 17 m², należało dokonać odpowiednich korekt w tabeli jak na karcie 385, poprzez wprowadzenie prawidłowej powierzchni. Po dokonaniu stosownej korekty wartość netto robót remontowych posadzkowych holu i korytarza wyniosła kwotę 2.284 zł 91 gr. Po doliczeniu podatku VAT w wysokości 8 % wyniosła kwotę 2.467 zł 70 gr.

Kwota 2.467 zł 70 gr to wysokość szkody stosownie do § 7 ust. 1 pkt 3 OWU w zw. z § 2 pkt 39 OWU w zw. z § 2 pkt 30 litera d) OWU w zakresie wymiany płytek za posadzkach holu i korytarza. Uwzględniając dokonaną uprzednio przez pozwaną wypłatę odszkodowania w kwocie 1.830 zł 5 gr w zakresie robót malarskich powłok ścian i wymiany paneli podłogowych, do zapłaty pozostała kwota 2.467 zł 70 gr w zakresie odszkodowania za wymianę podłóg z terakoty w pomieszczeniu holu i korytarza. W takim też zakresie na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z § 7 ust. 1 pkt 3 OWU w zw. z § 2 pkt 39 OWU w zw. z § 2 pkt 30 litera d) OWU dokonano zmiany punktu I zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powódki C. N. kwoty 2.467 zł 70 gr.

O odsetkach ustawowych od kwoty należności głównej orzeczono na podstawie § 51 OWU w zw. z art. 817 § 1 k.c., przyjmując stan opóźnienia w zapłacie od dnia następnego po upływie 30 dni od daty zgłoszenia szkody przez powódkę pozwaną. Nadto określając stopę odsetek uwzględniono zmianę treści art. 481 k.c. od dnia 1 stycznia 2016 r. poprzez wyraźne określenie charakteru odsetek ustawowych jako odsetek ustawowych za opóźnienie.

Ze względów wskazanych powyżej powództwo w pozostałym zakresie jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu w punkcie II wyroku Sądu Rejonowego.

Konsekwencją zmiany wyroku Sądu Rejonowego w zakresie wskazanym wyżej, to jest odnośnie uwzględnienia roszczenia powódki C. N. w innej kwocie niż wynikało to z wyroku Sądu I instancji, była konieczność zmiany punktu II wyroku odnośnie obowiązku zwrotu kosztów procesu pomiędzy stronami oraz dodanie rozstrzygnięć, to jest punktu IV i V wyroku w zakresie obowiązku poniesienia nieuiszczonych kosztów sądowych przed Sądem I instancji.

O kosztach procesu przed Sądem I instancji orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów odpowiednio do wyniku w jakim uwzględniono powództwo.

Na koszty procesu powódki przed Sądem I instancji składały się uiszczona opłata od pozwu w wysokości 250 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego w wysokości 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w osobie adwokata w wysokości 1.200 zł na podstawie § 6 punkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz uiszczona i wykorzystana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego w wysokości 1.000 zł. Razem koszty procesu powódki przed Sądem Rejonowym wyniosły 2.467 zł. Powódka wygrała proces w 43 % (2.467 zł 70 gr / 5.692 zł 30 gr x 100 %). Powódce należy się zatem od pozwanej co do zasady zwrot kosztów procesu

w wysokości 43 % z kwoty 2.467 zł, a więc kwota 1.060 zł 81 gr, przy uwzględnieniu zasady kompensacji kosztów procesu, o czym niżej.

Na koszty procesu pozwanej przed Sądem I instancji składały się opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego w wysokości 17 zł i wynagrodzenie pełnomocnika w osobie adwokata w wysokości 1.200 zł na podstawie § 6 punkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Razem koszty procesu pozwanej przed Sądem Rejonowym wyniosły 1.217 zł. Pozwana wygrała proces odpowiednio w 57 %. Pozwanej należy się zatem od powódki co do zasady zwrot kosztów procesu w wysokości 57 % z kwoty 1.217 zł, a więc kwota 693 zł 69 gr, przy uwzględnieniu zasady kompensacji kosztów procesu.

Po dokonaniu kompensacji obowiązku zwrotu pomiędzy stronami kosztów procesu pozwana powinna zwrócić powódce na zasadzie art. 100 k.p.c. kwotę 367 zł 12 gr, o czym orzeczono w punkcie 1 podpunkcie III wyroku, nadając w tym zakresie odpowiednią treść wyrokowi Sądu I instancji.

W punkcie 1 podpunkcie IV i V wyroku orzeczono w przedmiocie nieuiszczonych kosztów sądowych przed Sądem I instancji na podstawie art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c.

Przed Sądem I instancji przyznano biegłemu sądowemu wynagrodzenia w kwotach 996 zł 30 gr (karta 272) i 184 zł 50 gr (karta 304). Razem wynagrodzenie biegłego sądowego przed Sądem Rejonowym wyniosło 1.180 zł 80 gr. Wynagrodzenie to zostało pokryte w kwocie 1.000 zł z zaliczki uiszczonej przez powódkę, a w kwocie 180 zł 80 gr ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie. Biorąc pod uwagę stosunek w jakim strony wygrały/przegrały proces, powódka powinna ponieść obowiązek uiszczenia nieuiszczonych kosztów sądowych w kwocie 103 zł 6 gr (57 % z 180 zł 80 gr), a pozwana odpowiednio w kwocie 77 zł 74 gr (43 % z 180 zł 80 gr).

Powyższe spowodowało odpowiednie dodanie punktu IV i V wyroku Sądu Rejonowego poprzez nakazanie w punkcie IV wyroku Sądu Rejonowego pobrania od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwoty 103 zł 6 gr tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych i nakazanie w punkcie V wyroku Sądu Rejonowego pobrania od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwoty 77 zł 74 gr tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

W powołaniu powyższej argumentacji w punkcie 1 wyroku Sądu Okręgowego na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. dokonano zmiany zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego poprzez nadanie mu treści jak w sentencji wyroku.

W punkcie 2 wyroku Sądu Okręgowego na podstawie art. 385 k.p.c. z powodów wskazanych wyżej oddalono apelację w pozostałym zakresie.

W punkcie 3 wyroku Sądu Okręgowego orzeczono w przedmiocie zwrotu kosztów procesu przed Sądem II instancji na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów odpowiednio do wyniku postępowania.

Na koszty procesu powódki przed Sądem II instancji składały się wynagrodzenie pełnomocnika w osobie adwokata w wysokości 600 zł na podstawie § 13 ust. 1 punkt 1 w zw. z § 6 punkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz uiszczona. Powódce należy się zatem od pozwanej co do zasady zwrot kosztów procesu w wysokości 43 % z kwoty 600 zł, a więc kwota 258 zł, przy uwzględnieniu zasady kompensacji kosztów procesu, o czym niżej.

Na koszty procesu pozwanej przed Sądem II instancji składały się uiszczona opłata od apelacji w wysokości 285 zł i wynagrodzenie pełnomocnika w osobie adwokata w wysokości 600 zł na podstawie § 13 ust. 1 punkt 1 w zw. z § 6 punkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie

oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Pozwanej należy się zatem od powódki co do zasady zwrot kosztów procesu w wysokości 57 % z kwoty 885 zł, a więc kwota 504 zł 45 gr, przy uwzględnieniu zasady kompensacji kosztów procesu.

Po dokonaniu kompensacji obowiązku zwrotu pomiędzy stronami kosztów procesu przed Sądem II instancji powódka powinna zwrócić pozwanej na zasadzie art. 100 k.p.c. kwotę 246 zł 45 gr, o czym orzeczono w punkcie 3 wyroku Sądu Okręgowego.

Na skutek przeprowadzenia przed Sądem Okręgowym dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego przyznano biegłemu sądowemu wynagrodzenie w kwocie 549 zł 32 gr (karta 386), które pokryto ze środków Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Szczecinie. Zatem kwota 549 zł 32 gr stanowiła nieuiszczone koszty sądowe powstałe w postępowaniu przed Sądem II instancji.

W punkcie 4 i 5 wyroku Sądu Okręgowego orzeczono w przedmiocie nieuiszczonych kosztów sądowych przed Sądem II instancji na podstawie art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c.

Biorąc pod uwagę stosunek w jakim strony wygrały/przegrały proces, powódka powinna ponieść obowiązek uiszczenia nieuiszczonych kosztów sądowych w kwocie 313 zł 11 gr (57 % z 549 zł 32 gr), a pozwana odpowiednio w kwocie 236 zł 21 gr (43 % z 549 zł 32 gr).

Powyższe spowodowało odpowiednie rozstrzygnięcie w punkcie 4 i 5 wyroku Sądu Okręgowego poprzez nakazanie w punkcie 4 wyroku pobrania od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Szczecinie kwoty 313 zł 11 gr tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych i nakazanie w punkcie 5 wyroku pobrania od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Szczecinie kwoty 236 zł 21 gr tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

W powołaniu powyższej argumentacji orzeczono jak w sentencji wyroku.

SSO Violetta Osińska SSO Wiesława Buczek – Markowska SSR del. Tomasz Cegłowski